

LIBRIS

We know
books

ANTON PANN

NEZDRĂVĂNIILE LUI NASTRATIN HOGEA

excelsior art
2006

CUPRINS

Nezdrăvăniile lui Nastratin Hoge	9
Povestea vorbii	59

ÎNVĂȚĂTURA DATĂ RĂU SE SPARGE ÎN CAPUL TĂU

Nastratin era un hoga (dascăl sau învățător)
Care a rămas de basnu până astăzi tutulor,
Pentru că era din fire cam p-o 'reche, nezdravan,
Nu-l găsești însă în faptă să fi fost vreun viclean;
El șezând odată-n școală, ce îi dete-n simplul gând:
– Ascultați, copii – le zise (cu-ntâmplare strănutând) –
Să știți d-astăzi înaintea că eu când voi strănuta,
Toți bătând îndată-n palme să-mi ziceți hair-ola!¹

Cu-ntâmplare dar odată galeata în puț căzând
Și cu ce să scoată apă pentru școală neavând,
Hoga porunci îndată ca toți ai săi școlari
Să se lase-n puț s-o scoată vreunul din cei mai mari;
Merg școlarii toți în grabă, pe lângă puț se adun,
Dar privind ș-adânc văzându-l, n-a vrut să intre nici un.

Deci văzând că coraj n-are nici unul din câți era,
Hotărî-n cele din urmă el într-însul a intra;
Ș-așa dezbrăcat de toate, cu capul gol și desculț,
Legat cu un ștreang de mijloc, școlarii-l lăsară-n puț;
După ce găsi găleata și după ce o legă,
Către școlari dete gură și să-l tragă le strigă;
Ei pornind cu toți dodată să-l tragă în sus de jos
Și tocma cam pe la gura puțului când fu el scos,
Razele luminii-ndată îl gâdiliră în nas
Și începu să strănute una-ntr-altă-n acel ceas;
Ei cum aud că strănută aminte-n grab ș-au adus

---

¹ Să fie de bine (n. Aut.)

De porunca lui cea dată (după cum am spus mai sus)
Și cu toții deodată funia din mâini lăsând,
Începur-a bate-n palme și „hair-ola!” strigând.
Bietul Hogeă cade-ndată ca un dovleac jos trântit
Până-n fund, își sparse capul, de pereți fiind lovit.
După ce ieși în urmă d-acei nerozi copii tras,
Jupuit, ca vai de dânsul, la picioare, mâini și nas.
Zise: – Nu e vina voastră, ci-a mea, că n-am judecat,
Ș-așfel de cinste neroadă ca să-mi dați v-am învățat,
Care-n cele după urmă din pricina-i ajunsei
Cu picioare, mâini belite și cu cap spart m-alesei.

COPIUL SĂ-NVAȚĂ CÂND NU SE RĂSFAȚĂ

Nastratin Hogeă la apă vrui copil când trimitea,
Mai întâi d-a-i da ulciorul, el s-apuca și-l bătea.
Un prieten întrebându-l de ce bate pe băiat
Când îi dă ulcioru-n mână, fără a fi vinovat,
– Îl bat, da, – el îi răspunse – ca să ia seama, mergând
Să nu spargă-n drum ulciorul, niscai nebunii făcând,
Că după ce îl va sparge, pedeapsa e de prisos,
Cât de mult de îl voi bate, nu mai am nici un folos.

PÂINE, LA FOAME, UDATĂ E CEA MAI DULCE BUCATĂ

Nastratin Hogeă odată pe fiul său l-a-ntrebat
Niscai zaharicale vreodată d-a mâncat.
Copilul său îi răspunse că n-a mâncat nicidecum.
Hogeă îl întreabă iarăși: – Dar ce mănânci tu acum?
– Pâine uscată cu apă. Hogeă zise: – Așadar,
Socotești tu c-ar fi-n lume vrui alt mai dulce zahar
Ca astă pâine uscată ce o uzi și o îmbuci,
Cu atâta gust și foame cât ș-altui poftă aduci?

ORCE ÎL NUMEȘTI AVERE SĂ-L PĂSTREZI TOT ÎN VEDERE

Mestecând odinioară Nastratin Hogeia mastic
(Care românii de obște sacâz bun sau dulce-i zic),
Când vru să șază la masă, el în palmă îl scuipi
Ș-în vârful nasului tocmă potrivindu-l îl lipi.
Un prietin întrebându-l că de ce face astfel,
Hogeia îi dete răspunsul, în scurt zicând către el:
– Totdauna dator este omul lucrul a-și păzi
Și să-l aibă în vedere în fieștecare zi.

CÂND SE GĂTEȘTE ÎN LATURI, NUMAI DIN MIROS TE SATURI

Nastratin Hogeia-ntr-o seară la fereastră cum ședea
Își lungea nasul aiurea, p-alții fără a-i vedea;
Trecând unul din prietini: – Ce miroși? l-a întrebat.
– Vecinul meu – el răspunse – gătește scumpe mâncări,
Și d-al lor miros mă satur, trăgându-l cu gust prin nări.

GRIJILE-S LA CREDITORI MAI MULT DECÂT LA DATORI

Unul, întâlnind pe Hogeia, s-a oprit a-l întreba
De ș-a plătit datoria. Iar el îi răspunse: – Ba.
– Dar ce umbli fără grije, când te știi că ești dator?
– Grija – zise el – s-o poarte cel ce este creditor.

CÂND CERI ȘI NU ȚI SĂ TRECE, TE-NTORCI CU INIMA RECE

Într-o zi viind la Hogeia un prietin i-a cerut

Să-i dea frânghia de rufe, numai pentru un minut;
– De n-aş avea, Hoge, zise, vro trebuinţă de ea,
Ț-aş fi zis cu toată voia: poftim, frate, de o ia;
Dar am să întinz pe dânsa, să usuc nişte paspai
– Nu-mi spui – Hoge zise – că e vorba cam aci
Și mai mult nu e de lipsă să stau a Ț-o tălmăci.

DACĂ N-AI SĂ MERGI CĂLARE, NU UMBLA LA-MPRUMUTARE

Unul a venit odată ș-îndrăznind ca un vecin
A cerut să-i dea măgarul pentru un ceas Nastratin;
El răspunse, zicând: – Frate, bucuros ți l-aș fi dat,
Dar nu-l am acasă astăzi: altui l-am împrumutat.
Magarul din grajd dodată a răcnit într-acel ceas.
– Spui că nu-i – zise vecinul – și na, iacă al său glas.
Iar Nastratin îi răspunse: – Ce? Tu nu crezi ce-ți spui eu?
Mai mult crezi tu pe magarul decât chiar cuvântul meu?

CASCĂ OCHII LA TOCMEALĂ, IAR NU DUPĂ CE TE-NȘALĂ

Murind lui Nastratin Hoge, magarul ce îl avea,
Socoti cum să mai scoată din paguba sa ceva;
Și așa tăind el capul magarului celui mort,
L-a-nfășurat pe deasupra binișor cu niște tort;
Apoi cu acest ghem mare în piaț să-l vândă mergând,
Se puse și el cu dânsul cu alți vânzători în rând;
Stând aci, veni îndată un ovrei cumpărător,
Carele de chilipire era-n piaț precupitor;
În vro câteva cuvinte învoindu-se din preț,
Îi zise cumpărătorul (văzându-l prea greulet):
– Dar ce are ghemu-ntr-însul, de vine greu la cântar?
Nastratin Hoge răspunse: – Iacă un cap de măgar!